

въ ручките повече отъ шесть ноги высоко, и тласкава отъ вѣтра достигаха надъ страмный берегъ половина и выше левга на землята. Бѣли-те и безчисленни нихни охлопоцы, гоними горизонтално при полы-те на планины-те, приличаха на снѣгъ кой-то нсхождаше отъ море-то.

Горизонтъ-атъ представляваше всы-те знакове на една долга буря; море-то ся виждаше помещено сосъ небе-то. Отъ него непрестанно излизаха страшны облацы които преминуваха зенитъ-атъ скоро като птицы те, а пакъ други облацы стояха недвижими като велики утѣсы. Нито една синя часть не ся виждаше по небе-то, токмо една оливковая и блѣдная свѣтлость освѣтляваше всы-те землени морски и небесны вещества.

Онова що ся страхуваха отъ колебаніе-то корабленно случися. Важа-та отъ предница-та му скасахася; и, понеже не ся держеше освѣнь отъ една страна нсхварлися верху утѣсы-те пятьдесятъ раскрача отъ крайморіе-то. Не бл тогда по между насъ освѣнь единъ прескорбный выкъ. Павелъ тичаше да ся хфарли въ море-то а азъ го восирѣхъ като го уловихъ отъ руцѣ-те: “ Сыне мой! искашь ли, казахъ му, а